

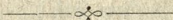
Srečno novo leto!

Šaljiva igra v jednom dejanji.



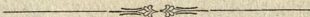
Po srbski igri Koste Trifkovića: „Čestitam“

poslovenil **P.**



Izdalo in založilo

Dramatično društvo v Ljubljani.



V Ljubljani.

Natisnila „Národna tiskarna“.

1881.

O S O B E :

Štefan Grabič .

Marica, njegova žena.

Šimen Grabič, njegov stric.

Sofka, hišna.

Joakim Britva, brivec.

(Godi se v stanovališči Štefana Grabiča v jutro na novega leta dan.)

Prvi prizor.

(Soba, na levo jedna, na desno dvojna vrata.)

Marica (sama).

Mar. (pride popolnoma oblečena v sobo in si mane oči). Zdi se mi, da sem čakaje zaspala! . . . Da, da, in tako oblečena! — Koliko je le ura? (Pogleda na uro.) Pol sedmih! Je li mogoče?! A jaz sem mislila, da je še le polnoči proč! Moj mož je gotovo po polnoči prišel, ker sem jaz do dvanajstih bedéla. Pogledala bom, ali spi naš striček. (Posluša pri vratih na nasprotni strani.) Da! spi! kar smrči! In moj mož? (Odide v sobo, ki je poleg njene, pa precej nazaj pride.) Ni ga! Postelje se nikdo ni dotaknil! Tedaj še ni prišel! Tedaj pijančuje, kvarta in kaj jaz vem, kaj še vse počenja. A jaz, reva, ga čakam celo noč. In to je še le štirnajsti dan, štirnajsti dan, pravim, kar sva poročena, in za teh štirnajst dni je to že tretjikrat, da je celo noč izostal! To preseza vse meje! Tega ne morem več trpeti! Jaz

sem najnesrečnejša žena na tem svetu! (Vrže se na stol in se joče.) Prvikrat sem molčala, nisem mu niti besedice rekla; drugikrat sem ga prosila, naj prihodnjič prej domu pride, takrat pa, (vstane) takrat ne bodem molčala, niti ga prosila ne bodem. Po cele noči ga ni domu! Tedaj me ne ljubi! Ako me ne ljubi, sem mu odveč! Ako sem mu odveč, odidem. K svoji materi pojdem, niti trenutka več ne ostanem. (Hodi sem ter tje.) Snoči pride striček v goste, vpraša za svojega krasnega Štefana, in jaz, uboga reva, vedé, da ga ne bo pred polnočjo domu, se mu zlažem, da ima opravka, pa da ga naj ne čaka. Kar hitro mu napravim posteljo, ter ubogega reveža odpravim že ob osmih spat, samo da ne bi zvedel, da je mož tak zanikarnež. Njega sem odgnala spat, služabnico pa na veselico, vse to le zato, da bi zakrila njegovo nerednost. Čakam, kakor nora, celo božjo noč, pa njega še zdaj ni, o polu sedmih v jutro! Ne, ne, — tega ne morem več trpeti, moram ga zapustiti. (Odpravlja se.) Tako! Zdaj pojdem k svoji materi. Nečem o njem več vedeti niti da je živ! (Gre.) Toda ne! Hočem mu povedati, da je zanikarnež, ki ni vreden take žene, kakeršna sem jaz. (Sede in piše.) „Gospod, Vi ste pohajač, zanikarnež, ki se celo noč potepujete. Vi niste vredni, da vas pričakam! Zato

z Bogom! Marica.“ Tako! Zdaj le še zapečatim! . . . Tako! A zunaj napišem: „Mojemu možu.“ Ne! ne tako, on ni več moj mož! On je za mene tujec, torej: „Gospodu Š. Grabiču tukaj.“ Tako! Pismo pustim tukaj na mizi . . . In zdaj z Bogom, hiša, v katerej sem štirinajst dni srečno in nesrečno preživela! Z Bogom, gospod mož, poiščite si drugo ženo! (Hitro odide.)

Drugi prizor.

Štefan Grabič.

Štefan (pride polahko skozi druga vrata, češoč se). Tristo medvedov! Gotovo je že pozno, hočem reči rano! (Pogleda na uro.) Pol sedmih! Je li mogoče! Presneti farbel! tako hitro projde čas, da človek sam ne ve kedaj. Od sedmih zvečer pa do jutra! Toda človek ne more drugače; če je na izgubi, čaka in čaka, dokler bi se mu povrnila sreča. Pa ta smola, ki sem jo takrat imel, je že preveč! Jaz enointrideset a Ivan štirikrat, jaz tri sedmice a Ivan tri ase, jaz tri ase a Ivan tri kralje! Pa se naj človek ne bi jezil! Rekel sem že, da ne bom nikdar več z Ivanom igral „farbel“, pa me je zlodej zopet

zmotil! Ali le počakaj, kadar mi prideš v pest pri „makau“, tam sem pa jaz mojster! Je pa tudi najlepša igra, in pri njej se ne trati toliko časa. Francoska igra, prijatelj, je vse kaj družega, kakor ta kočijaški „farbel“. Kadar rečeš: akí, apré, nef, bakalé! O, nič ni lepšega od „šlagerja“! Tedaj zdaj hitro potlačiti posteljo, da ne bode Maríca spoznala, da nisem doma spal. Rekel ji bodem, da sem prišel ravno ob dvanajstih domu! — Ne! recimo ob pol enih! Zmerom je bolje na četrti, ker jih je lažje preslišati, kadar jih ura bije. Hajdimo tedaj posteljo tlačiti! (Otide v sobo na nasprotno stran in precej nazaj pride.) Ne vem, kakšne so te torbe v moji sobi. Morda so Maričine pa jih je dejala v mojo sobo, češ meni tako niso na poti. Ima prav, saj sem redko kedaj v svoji sobi. (Gladi si lase in mane oči.) Tako! Zdaj mi pa naj reče kdo, da celo noč nisem spal! In zdaj grem buditi ženo in jo kregat, da ni že vstala. Ha, ha, ha! mi moški smo pravi tiči! (Otide v Maričino sobo in precej nazaj pride.) Ni je! Postelje se niti doteknila ni! Kaj to pomenja? Morda je v tej sobi! (Otide v sobo poleg Maričine in precej zopet iz nje pride.) Tudi tukaj je ni? Ne razumejem, kaj bi to moglo biti. (Pozvoni.) Sofka! Sofka!

Tretji prizor.

Sofka in prejšnji.

Sofka (prihiti). Kaj ukazujete, gospod?

Štefan. Kje je gospa?

Sofka. Morda je v svoji sobi.

Štefan. Tam je ni.

Sofka. Tedaj je morda v tretji sobi.

Štefan. Tristo vragov! Tudi tam je ni!

Sofka. Tedaj je ni v sobi!

Štefan. Budalo! to vem tudi brez tebe!

Ali je gospa kam odšla?

Sofka. Danes v jutro?

Štefan. No, kedaj pa?

Sofka. Ne!

Štefan. Kje pa je tedaj?

Sofka. Ne vem.

Štefan. Tristo vragov! kakšna si ti hišna,
da ne veš za gospo, kje da je . . .

Sofka. Oprostite, jaz sem bila na veselici!

Štefan. Tako? Kdo ti je dovolil?

Sofka. Milostljiva gospa mi je rekla, naj
grem.

Štefan. Moja žena?

Sofka. Da, precej ko je prišel oni gospod.

Štefan. Kakšen gospod?

Sofka. Jaz ga ne poznam, nisem ga za teh štirinajst dni, kar sem pri vas, nikdar videla.

Štefan. Tristo vragov, to je zmerom lepše! A kakšen je ta gospod!

Sofka. Tako ni ravno grd, prej bi rekla, da je lep človek!

Štefan. No, in potem?

Sofka. In potem nič! Prišel je, poljubil milostljivo gospo —

Štefan. Kaj? Poljubil?

Sofka. Da, in potem mi je milostljiva gospa precej rekla, naj grem na veselico, ker me ne bode potrebovala, in ostala je sama z gospodom.

Štefan. Grom in pekel, dekle, to ni res!

Sofka. Kako da ne, ko sem to videla na svoje oči! Še mi je dal ta gospod dve desetici, ker sem mu torbo zanesla.

Štefan. Torbo? . . . Tako je! V svoji sôbi sem našel torbo. Brez dvombe je to ljubček moje žene. Pa to ne more biti! Ne more? Pa zakaj ne? Grom in pekel! Kakšna misel! Moje žene ni! Morda sta pobegnila. Pobegnila? On da bi pobegnil z mojo ženo? Pa le čakaj, ti grdež ti, pokazal ti bom, kako se žene kradejo. Moja Marica, da bi bila mene zapustila, mene, ki jo tako zelo

ljubim! Da, res je, kvartal sem po cele noči, nikdar me ni bilo doma, ona se je dolgočasila, oni potepin se ji je prilizoval, pa zakaj me ne bi zapustila? Toda ne, ona je moja žena, zaklela se je pred oltarjem, da mi bo zvesta, ko bi jaz tudi kvartal! Hu! Zblaznel bom! Sofka! Samokres sem!

Sofka (jokajočim glasom). Nikarte, prosim vas, gospod, nikar se ne umorite!

Štefan. Nobene besede več! Samokres sem!

Sofka. Ne vem, kakšna reč je to!

Štefan. Strela naj ubije to dekle! (Odhiti v sobo in prihiti sè samokresom.) Ha, vražji zarod, podli kradljivec, tvoji posledni trenotki so napočili! (Odhiti ven.)

Sofka (hiti za njim). Gospod! Gospod!

Četrty prizor.

Šimen Grabič (vinjen, pride pojoč):

Naprej zastave Slave!
 Na boj junaška kri!
 Za blagor očetnjave
 Naj puška govori!

Ši men. Ha, ha, ha! Ali so to vražji ljudje ti meščani! Kako ti znajo piti, kaj tacega pa še nisem videl! Toda jaz sem vzdržal, junaško vzdržal! Mi na kmetih, mi tudi nismo kaki šušmarji! Hvala Bogu, tudi mi smo narodnjaki! Živio narod! — Ali sem jim zdravice napijal! Vsi so zijali, ko sem jim razložil, kaj je nam Slovincem treba. Prvič nam je treba, konec storiti domačemu prepiru, rekel sem jaz. To smo že storili, rekli so oni. Še jedenkrat sem pregovoril jaz! Potem nam je treba društva, ki bode za slovensko dramatiko skrbelo — sem rekel jaz. To že imamo, rekli so oni. Še jedno sem povedal! Potem je treba skrbeti, da se bode v ljubljanskem gledališči igralo tudi slovensko — rekel sem jaz. Saj se že igra — rekli so oni. Pa še jedno sem rekel! Potem je treba, da bomo imeli v Ljubljani slovensko gimnazijo — rekel sem jaz. Imeli jo bodemo, morda še dve — rekli so oni. Tu vam je dosti jedna — rekel sem jaz, — in oni so obmolknili. Ha, ha, ha! In tako sem jih ugnal. E, pa da se bom tako dobro imel, tega se niti nadejal nisem. No da, kdo bi bil mislil, da bom do jutra obsedel! Ha ha ha! Moja snašica me je ob osmih zvečer v posteljo odpravila! Še moj ded ni tako zgodaj hodil spat! Jaz se lepo polahko, ko je moja

Maríca zaspala, odpravim, pa smuk v gostilnico! — to pa moram reči, hotel sem samo do poludesetih ostati. Pa kaj hočeš, kadar je tako lepa družba in v lepi družbi, pravijo, se še frater ženi! Naj mi tega nikdo ne zameri, saj ni vsak dan Silvestrov večer. Samo da ne bi zvedeli! Pa zarad tega sem brez skrbi! Nihče me ni videl, ko sem prišel! Zdaj lahko ležem, pa bom rekel, da sem spal celo noč! (Pristopi, da bi ugasnil svečo in v tem ugleda pismo na mizi.) Kakšno pismo je to? (Vzame in čita.) „Gospodu Š. Grabiču tukaj.“ To je naslov na mene. Kaj to more biti? (Odpre in čita.) „Gospod, vi ste pohajač!“ Kaj? (Čita dalje.) „Zanikarnež“, jaz zanikarnež? „ki se celo noč poteplje“, — odkod se je to tako hitro zvedelo? „Vi niste vredni, da Vas pričakam! Z Bogom! Maríca.“ (Izpaсти pismo.) Oho! z drugimi besedami mene iz hiše podijo? Mene, svojega strica, ki se nisem ustrašil truda, poldrugi dan voziti se, da sem jih prišel obiskat, mene, gosta, priznanega narodnjaka, uda Matice, Mohorjeve družbe, našega pevskega društva, odbornika naše Čitalnice in izvrstnega agitatorja pri vseh volitvah! In to vse zarad tega, ker sem se malo poveselil! No, tega se nisem nadejal! Priti k svojim sorodnikom v goste, da te potem podijo in te imenujejo zanikarneža!

Lepo, prav lepo! Dobro! Ako mi družega nič ne ostane, pa hajdi torbo v roke in pot pod noge! E, tako je, če si narodnjak, pa moraš trpeti! (Otide v sobo.)

Peti prizor.

Sofka in brivec.

Sofka. Ali če vam pravim, da nikogar ni doma!

Brivec. Nikogar? Tem bolje; kjer sem jaz sam, tam sem jaz prvi človek. Pa kaj govorim! Ali nismo mi tudi sicer prvi ljudje, mi brivci, barbirji, sicer tudi frizerji imenovani! Kdo ve za vse novice po mestu? . . . Brivec! Kdo ve za vse skrivnosti, moške in ženske brez razločka? . . . Brivec! Kteri so najbolj muzikalni ljudje? . . . Brivci; vsak zna na gitaro brenkati! Kdo ve za vse gledališke spletke? Brivci; oni frizirajo igralke! Kdo je sprejeman v najnižjih in najvišjih krogih? Brivci in vedno brivci! He, dekle, ali nismo mi prvi ljudje na svetu?

Sofka. Samo, da vam ne bi bile roke tako rudeče!

Brivec. Nič ne dé, še zmirom bolje, kakor da bi bil nos rudeč Ha, kaj praviš na to duhovito šalo, draga moja Sofí?

Sofka. Meni ni ime Sofí, ampak Sofka!

Brivec. Fej! Sofka! . . . To je tako priprosto! Jaz na primer, jaz se zovem Joakim Britva. Ha, kaj praviš?

Sofka. To tudi ni ravno najlepše ime.

Brivec. Tega ti ne razumeješ, kakor tudi ne razumeješ značaja mojega stanú. Mi brivci, barbirji, frizerji — ali je kaj izvrstnejšega od nas? (Poje:)

Prvi da ljudje so brivci,
To je pač že stara stvar.
Brivec vsak ne more biti,
Vsakemu ni dan ta dar.

Naj igralec vso nalogo
Se tako izvrstno vé
Nefriziran nastopiti
Pred občinstvo le ne smé!

Mož mogočen je minister
To tajiti se ne da;
Brivec pa za nos ga vlačí,
Namreč: kadar brije ga.

Tudi véliki gospodje
Včasi za barbirje so,
Kadar močne ino zdrave
Zobe narodu deró.

Ako žena se prevzame,
Kri v glavico šine ji,
Po barbirja mož koj pošlje,
Reče ženi puščati.

Záto še enkrat vam rečem,
Prvi je naš brivski stan,
Brivec vsak ne more biti,
Komur um za to ni dan!

No, kaj praviš? Ali ni tako, draga moja Sofí? Ti molčíš, kamenita stena, in nič ne rečeš,

jaz pa rečem . . . da pojdem dalje. Draga Sofí, reci svojemu gospodu, da pridem čez pol ure, da ga obrijem. In zdaj z Bogom — toda ne, še imam ta biljet tu pustiti. Samo da bi imel nekoliko papirja, da bi ga zivil. (Zagleda na tleh pismo.) Ha, tukaj je papir! (Zavije biljet.) Biljet pa tu na mizi pustimo. Tako! A zdaj, draga Sofí, z Bogom ostani! Čez pol ure se vidiva! (Objame jo ter odide.)

Šesti prizor.

Sofka, pozneje Marica.

Sofka. Ali je kdo videl takega nesramneža! Objel me je, kakor, da bi bila njegova žena! . . . Jaz njegova žena! Kaj bi ljudje rekli? Ako bi vprašali: „Kdo je ta lepa ženica?“ — „To je barbirka!“ — „Škoda,“ rekli bi, „pripravna bi bila za kako baronovko!“

Marica (prihiti in se vrže na stol). Ne morem, — ne morem ga pustiti. Bila sem na polu pota, pa sem se zopet obrnila in zopet šla in zopet se vrnila. Kdor me je videl, mislil je gotovo, da sem zblaznela. Sama nad seboj se jezim, da sem tako dobrosrčna, da ljubim tega

pohajača, tega zanikarneža, ki ga še zdaj ni domu!

Sofka (za sebe). Uboga gospa, vsa je iz sebe!

Maríca (hodi po sobi). Kaj mi je storiti? O možje, možje, palice bi vam bilo treba, pa ne dobre žene!

Sofka. Milostljiva gospa!

Maríca. Molči! . . . Kaj tukaj stojiš? Nimaš li svojega posla? (Za sebe.) Kaj hočem storiti?

Sofka. Saj grem, milostljiva gospa! (Odide.)

Maríca. Kam greš? Kam si namenjena? (Za sebe.) Kaj mi je začeti?

Sofka. Ali milostljiva gospa . . .

Maríca. Molči! (Za sebe.) Pač sem nesrečna!

Sofka. Ne govorim niti besedice!

Maríca. Kaj ne govoriš? Kaj tu stojiš? Ali že bo kedaj?

Sofka. Hotela sem povedati . . .

Maríca. Tedaj govori vendar enkrat!

Sofka. Da je gospod bil doma!

Maríca. Tedaj je bil?

Sofka. In vprašal po vas.

Maríca. In kaj si ti rekla?

Sofka. Jaz sem rekla, da ne vem, kje ste, in na to se je gospod zelo razjezil.

Maríca. Naj se jezi, to mi je ravno všeč!

Sofka. Potem je zgrabil samokres . . .

Maríca. Samokres?

Sofka. In ves togoten odhitel, da se umori.

Maríca. Da se umori? . . . Kaj sem storila! Zavoljo mene, da bi se umoril! Pomagajte! Pomagajte!

Sedmi prizor.

Šimen in prejšnji.

Šimen (s torbo v roki). Jaz grem, ali razglasil bom v „Novicah“ in „Narodu“, kako se tu ravna z narodnjaki.

Maríca (ga zagleda). Hitro, stric, za Boga, hitro!

Šimen (hladno). Saj pojdem! Ni mi treba tako hiteti!

Maríca. Kaj stojite? Mar ne veste, da je izkrajnji čas?

Šimen. Ali čuješ! Tako ljudi poditi, to je že nesramnost!

Maríca (priskoči). Pa čemu vam bode ta torba? (Iztrga mu jo.)

Šimen. No, ta je lepa! Prej me podi, zdaj mi pa še torbe ne da!

Maríca (ga vleče s seboj). Ali hitro stric, za pet ran božjih, hitro ven! Ali ne razumete slovensko? Ne tratite časa s praznim govorjenjem!

Šimen. No, tako mi pa še niso gosta odpravili, in s tako razvnetostjo!

Maríca (ga porine). Hitro, stric, hitro! (Odide za njim.)

Osmi prizor.

Sofka, pozneje Štefan.

Sofka. Gospod, kaj pa še vse bode danes! Jaz od vsega tega nič ne razumejem. Bog se usmili! Tako se mi vidi, kakor da bi bili vsi zblazneli! Ne, jaz dalje tukaj ne morem ostati. Bežim iz te hiše! (Pohiti proti vratom, pa naletevši na Štefana se ustraši ter nazaj zbeži.)

Štefan (priteče v sobo). Grom in pekel! . . . Nikjer ju ni! Povsod sem ju iskal, ali vse zastonj! Pobegnila sta! Ona, moja Maríca, ki jo tako ljubim, ona me tako sramotno zapusti! Clovek bi iz kože skočil, človek bi znorel! (Zagleda Sofko.) Kaj ti tukaj delaš?

Sofka. Nič! Pojdem precej!

Štefan. Kam pojdeš? Morda za njo, za mojo ženo?

Sofka. Da, gospod!

Štefan. Tedaj veš, kje je moja žena? Govori, precej govori, če ne, te kar zdrobim.

Sofka. Nikarte, milostljivi gospod, vse vam bom povedala.

Štefan. Govori, kje je gospa?

Sofka. Kje je zdaj, ne vem, pa ravnokar je bila tukaj.

Štefan. Moja žena?

Sofka. Da, in oni gospod!

Štefan. Tedaj nista pobegnila?

Sofka. Pobegnila sta, prav skozi ona vrata!

Štefan. Grom in pekel! Tedaj sta še tukaj! Ha, le čakajta, ne bosta mi ušla! (Odhiti.)

Deveti prizor.

Sofka, pozneje Marica in Šimen.

Sofka. Moj Bog, moj Bog! Že ne vem kje mi glava stoji! Vsi se hočejo pomoriti med seboj, pa morda še tudi mene! V šestnajstem letu, pa da bi umrla! Bežimo! (Naleti na Šimena in Marico ter zavpije.)

Šimen. O joj! moje kurje oko! Stopila mi je na moje kurje oko!

Maríca. Kje je gospod?

Sofka (kaže z roko). Tod je zbežal sè samokresom v roki!

Šimen. O joj, moje kurje oko!

Sofka. Tega gospoda hoče usmrtiti!

Šimen. Kaj? Mene usmrtiti?

Sofka. Da, prav vas!

Šimen. Ta je še ljubeznivejši, kakor žena njegova. O, krasna zabava za mene!

Maríca. Hajdiva, stric, hajdiva za njim!

Šimen. Kaj? Jaz naj bi za njim šel, morda, da bi ga prosil, naj me usmrti? Ali ste zblazneli?

Sofka. Tu gre gospod sè samokresom?

Šimen. Sè samokresom? Kakor je blazen, mogel bi me še res ustreliti. Kam se mu ognem?

Sofka. Tu sem-le!

Šimen. Kam? (Teko okoli nje.)

Sofka. Tu sem!

Šimen. Kam? (Teko okoli nje.)

Sofka. Je že tu, je že tu!

Šimen. (Spusti se na stol Marici za hrbtom.)
No, če jaz ne bodem sit teh meščanov!

Deseti prizor.

Štefan in prejšnji.

Štefan. (prihiti). Tukaj sta! Zdaj mi ne uideta več! Kje je on?

Maríca. Ali Štefan!

Štefan. Kje je on? Precej povej! Njegov poslednji trenotek je prišel! On mora umreti!

Šimen (Marici za hrbtom). Kot gost, pa umreti!

Maríca. Umiri se vendar!

Štefan. Nečem se umiriti! Maščevati se hočem! Ali kje pa je? (Hodi po sobi in zapazi Šimena.) A tukaj si!

Šimen. Da tukaj! Kaj pa hočeš z menoj?

Štefan. Kaj vidim? To je stric! Ali ste res vi?

Šimen. Da, jaz. Pa zakaj me hočeš ustreliti?

Štefan. Jaz, vas ustreliti? Kdo vam je to rekel?

Šimen. Tako? Tedaj me nečeš ustreliti?

Štefan. Kako bi vas hotel ustreliti? Onega drugega iščem!

Šimen. Katerega drugega?

Štefan. Ki je bil z mojo ženo.

Šimen. Jaz nisem s tvojo ženo bil.

Štefan (Sofki.) Ti si videla, govori!

Sofka. Pa saj je to tist gospod!

Štefan. Tedaj vi ste tist?

Šimen. Na, zdaj me hoče zopet ustreliti!

Štefan. Dajte, da vas objamem! (Objame ga.)

Maríca (za se). On je tedaj mislil, da sem pobegnila! Čakaj ti!

Štefan. Žena, daj, da te objamem!

Maríca. Nazaj, gospod! Niste zaslužili, da bi vas objela!

Štefan (za se). Aha, zdaj se začne izpraševanje.

Maríca. Kje ste bili nocoj?

Štefan. Jaz? (Za se). Zdaj hočem legati. (Na glas.) Draga ženica, tega vprašanja se nikakor nisem nadejal; saj sem bil vso noč doma!

Maríca. Tako? A póstelja je nedotaknena!

Štefan. O, prosim lepo! (Za se.) Dobro, da sem jo potlačil.

Maríca. O, prosim lepo, izvolite se prepričati! (Kaže mu sobo). Tu je soba!

Štefan (smeje se). Saj sem v oni sobi spal!

Maríca. V oni sobi? Tam je stric spal!

Štefan (za se). Ej, šentaj, zdaj sem se vlovil v zanjko!

Maríca. Naj stric pové! Niste li vi, stric, v tej sobi spali?

Šimen. To se pravi . . . Jaz sem prav . . . Kolikor je meni znano . . . Ali hočeta, da vama resnico povem?

Maríca. No se ve da!

Šimen. Jaz sem bil celo noč v gostilnici, toda v lepi družbi.

Štefan. Tedaj vi niste doma spali? O dragi moj stric! (Objame ga.)

Maríca. Tedaj ima moj mož prav.

Šimen (jezen). Ali slišite, zlodej vas naj razumeje! Zdaj me objemate, zdaj podite, zdaj me hočete usmrtiti! Kaj to pomenja?

Maríca. Kdo vas podi?

Šimen. Ti!

Štefan. Maríca?

Šimen. Da, Maríca. Zato ker sem čez noč izostal, imenuje me zanikarneža, pohajača in me iz hiše podi. Pa kje je le to pismo?

Maríca (za se). Ti šment ti, on je čital moje pismo. Zdaj sem izgubljena!

Šimen. Še je na mizi! (Vzame pismo in je da Štefanu.) Na, čitaj!

Štefan (odpre in čita). „Želim vam srečno novo leto! Na mnoga leta! Joakim Britva, brivec.“ To je voščilo za novo leto!

Šimen. Je li mogoče?

Maríca (za se). Rešena sem! (Na glas.)
No, se ve da, voščilo, in vi ste oni papir, v katerem
je bilo voščilo zavito, imeli za pismo!

Šimen. Je li to mogoče?

Sofka. Da, da! To je brivec tukaj pustil.

Šimen. Je li mogoče?

Sofka. In ker se gospodovo ime kakor
tudi vaše začenja s črko Š. mislili ste, da je
pismo vam namenjeno.

Šimen. Je li to mogoče?

Štefan. Govorite resnico, vi ste bili malo . .

Šimen. Hm, hm! To je mogoče! Toda
zdi se mi vendar . . .

Maríca. Kaj se vam zdi, dragi stric?

Šimen. Da je oni listek vendar le bil
pismo in ne samo zavitek; pa ker se moje ime
in tvoje, dragi Štefan, začenja s Š. zdi se mi . .

Maríca (Šimenu). Prosim vas, molčite!

Štefan (Šimenu). Dosti tega!

Šimen. Zdi se mi, da bi se to pismo tudi
tebe moglo tikati!

Maríca. } Za Boga, molčite!
Štéfan. }

Šimen. Aha, tedaj vendar! He, he, he!

Štefan (Šimenu). Ako boste molčali, dam
vam svojo pošteno besedo, da ne bodem nikdar
več dal vzroka svoji ženi, tako pismo mi pisati!

Šimen. No, dobro, dobro! Saj tudi jaz nisem tistih jeden, ki vsako malenkost do kraja tirajo.

Štefan. Dragi moj stric, dovolite, da vas objamem!

Maríca. Da, da, dajte se objeti!

Šimen. No, no, no! zadavila me bosta, in to ravno na novega leta dan!

Štefan. Glejte, glejte, skoro bi bili pozabili. Dragi stric, želimo vam srečno novo leto!
Vsi. Srečno novo leto!

(Konec.)